

רע"פ 8471/16 - מוראד ערמין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8471/16 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מוראד ערמין

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 27.9.2016 בע"פ
44555-05-16 שניתנה על ידי כבוד השופטים: ר'
יעקובי; מ' י' הכהן וע' כהן

עו"ד ג'רייס דחדולה

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' יעקובי, מ' יועד הכהן וע' כהן) בע"פ 44555-05-16 מיום 27.9.2016, שניתן בהעדר הצדדים, בגדרו התקבל חלקית ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט י' מינטקביץ') בת"פ 2271-05-12 מיום 12.4.2016, במובן זה שהופחת רכיב המאסר בפועל שהושת עליו מ-24 חודשי מאסר בפועל ל-16 חודשי מאסר בפועל.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, ב-23 עבירות של ניכוי תשומות תוך שימוש בחשבוניות כוזבות לפי סעיף 117(ב)(5) ביחד עם סעיף 117(ב)(2) וסעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975. זאת, בגין כך שרשם 23 חשבוניות פיקטיביות בספרי הנהלת החשבונות של חברת מורדוקו השקעות בע"מ (להלן: החברה) בסך כולל של 4.2 מיליון ש"ח, כדי להקטין את חבות המס של החברה בסכום כולל של 549,392 ש"ח. בגין עבירות אלה, בית משפט השלום השית על המבקש עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 100,000 ש"ח.

3. המבקש ערער תחילה על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי, אולם, לאחר שמיעת הערות בית המשפט, חזר בו מערעורו על הכרעת הדין. כאמור, בית המשפט המחוזי קיבלת חלקית את הערעור, והפחית את עונשו של המבקש ל-16 חודשי מאסר בפועל, כאשר המאסרים המותנים נותרו על כנם. כן קבע בית המשפט המחוזי כי, בהסכמת המשיבה, יהיה המבקש רשאי לשלם את הקנס שהוטל עליו ב-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.

4. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי ציין כי בבית משפט השלום התביעה טענה למתחם ענישה שנע בין 10 חודשים ל-24 חודשים – אך בית המשפט סבר כי המתחם הראוי נע בין 10 חודשים לבין 36 חודשים. זאת, אף שמצא לנכון להשית על המבקש עונש שאינו עולה על הרף הגבוה של המתחם לו טענה התביעה. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הטעים, כי אף שבית המשפט אינו חייב לאמץ את המתחם המוצע לו על ידי התביעה, חריגה ממתחם זה עשויה להוות שיקול להקלה בעונש. כמו כן, בית המשפט המחוזי עמד על כך שלא ניתן משקל מספק לקולה לשיהוי הממושך בהגשת כתב האישום בעניינו של המבקש – אשר הוגש רק בשנת 2012, אף שהוא מתייחס לעבירות מהשנים 2006-2007 שהחקירה בעניינה עוד בשנת 2009. לבסוף, בית המשפט המחוזי הוסיף כי, במקרה דנן, יש להתחשב גם בחזרתו של המבקש מערעורו על הכרעת הדין, שכן יש בכך כדי להצביע על קבלת אחריות מצדו לביצוע העבירות.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי, המבקש עותר מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת מאחר, שלעמדתו, בקשתו מעוררת שאלה משפטיות וציבוריות עקרוניות באופן שמצדיק את קבלתה. תחילה, המבקש טוען כי היה על בית המשפט המחוזי לקבוע מהו מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה, ומשלא עשה כן, חטא לעקרון אחידות הענישה – עקרון יסוד במשפט הפלילי. בנוסף, לשיטתו של המבקש, בית המשפט המחוזי לא ייחס משקל מספק לטענתו כי העונש שהושת עליו חורג מהענישה הנוהגת במקרים דומים, כאשר הוא מצביע על כך, שלדידו, גם עונש מאסר בפועל של 16 חודשים חורג בחומרתו מרף הענישה המקובל. המערער מוסיף וטוען כי, נוכח שיקולים אלו, קיים אף חשש לעיוות דין ואי צדק בעניינו ככל שלא תתקבל בקשתו.

6. למען השלמת התמונה, יצוין כי ביום 14.11.2016 הוגשה מטעם המבקש בקשה בהולה למתן החלטה בבקשתו, וזאת לאחר שבית המשפט המחוזי עיכב את ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת עליו עד לתאריך 17.11.2016.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, בגזר דינו של בית משפט השלום ובפסק דינו של בית המשפט

המחוזי, נחה דעתי כי המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" ודין הבקשה להידחות. כידוע, הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נחה דעתי כי במקרה שלפניי, חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, וכל עניינה היא בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה.

8. אף לגופו של עניין, באשר לטענותיו של המבקש בדבר היעדר קביעת מתחם ענישה על ידי בית המשפט המחוזי, הרי שאך לאחרונה ניתנה החלטה עקרונית של בית משפט זה בסוגיה – ראו את פסק הדין בע"פ 5733/13 מעוז נ' מדינת ישראל (5.7.2016) – בה נקבע כי גם במקרה בו הערכאה הדיונית סתה מעמדת התביעה בעניין העונש, יש לערכאת הערעור "שיקול דעת רחב, ורשאית היא להחליט בהתאם למקרה שלפניה האם להורות על החזרת התיק לשמיעת טיעונים; להתערב בעונש; או להותירו על כנו" (שם, פסקה 13). בחינת פסק דינו של בית המשפט המחוזי מגלה כי הוא נהג באופן ההולם הלכה זו, ואף זקף לזכותו של המבקש את העובדה שבית משפט השלום חרג לחומרה ממתחם הענישה שהוצע לו על ידי התביעה – והפחית משמעותית בעונשו. עוד יוער בעניין זה, כי הלכה היא שטענות אודות חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגת (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015)) – וכאמור, סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. בנסיבות אלה איני רואה מקום לקבל את הבקשה והיא נדחית בזה.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בחשון התשע"ז (15.11.2016).

ש ו פ ט